

Slovník: „Ve jménu zákona“ v jazyce v místě obvyklém užíval četník, kdykoliv ve službě proti někomu zakročoval. Každý byl povinen takovéto četnickovy výzvy uposlechnout. Tak stanovil § 15 československého zákona o četnictvu...

Slova „v jazyce v místě obvyklém“ znamenala, že zakročující četník musel respektovat za monarchie úřední jazyk dané země a v podmínkách samostatného československého státu bylo postupováno dle jazykového zákona, či jej provádějícího vládního nařízení. Uvedené předpisy v návaznosti na ústavní listinu stanovovaly zásady jazykového práva v Republice československé. Za státní a oficiální jazyk byl stanoven jazyk československý a kromě něj byly v místech s alespoň 20 % obyvatelstva s jiným jazykem úřady povinně užívány menšinové jazyky slovenský, rusínský, polský, německý, či maďarský. V uvedeném duchu byly menšinovými jazyky označovány budovy jednotlivých četnických útvarů. V četnickém sboru jako takovém však byl stanoven velícím a služebním jazykem jazyk státní. V ústním služebním styku s obyvatelstvem mohli četníci užívat jazyka, ve kterém se byli schopni dorozumět. Pro zajímavost uvádím znění výzvy „Ve jménu zákona“ slovensky: „V mene zákona“, rusínsky: „В имени закона“, polsky: „W imieniu prawa“, německy: „Im Namen des Gesetzes“ a maďarsky: „A törvény nevében“.

☐ Šekové podvody (Čechy)

Manželka štábního strážmistra Václava Trčky z četnické stanice Kolín byla zaměstnána na jednom ze tří kolínských poštovních úřadů. Na podzim roku 1927 Anna Trčková zaregistrovala v krátké době již druhé vyzvednutí desetitisícového finančního obnosu na základě předložené šekové poukázky. Na málo frekventovaném poštovním úřadě si nelze takovéto věci nevšimnout. Upozornila na věc poštmistra, ale tím to skončilo. Peníze totiž vyzvedával mladý muž, který se prokazoval vojenskou knížkou. Ženě četníka nešlo na rozum, že se muž v civilním oděvu prokazoval vojenskou knížkou. Po neúspěchu u nadřízeného se tedy svěřila manželovi.

Štábní strážmistr nezapřel svoji profesi a ihned se pustil do vyšetřování. Z manžela se rázem stal vyslychající. Zjistil, že se jednalo o dvě šekové poukázky poštovní spořitelny na částku

10 000 Kč a peníze vyzvedával jistý Josef Fiala, prokazující se vojenskou knížkou, vydanou vojenským doplňovacím oddělením v Plzni. Jméno muže mladé poštovní úřednici utkvělo v paměti díky tomu, že stejné jméno a příjmení měl i její otec. Četnická manželka, znalá z mužových příruček zásad popisování osob, udala podrobný, doslova úřední popis muže předkládajícího šeky.

Druhého dne štábní strážmistr Trčka nelenil a telefonicky se spojil s četnickým oddělením poznávacího úřadu policejního ředitelství v Praze. Zde pracující vrchní strážmistr Josef Vávrovský, který měl na starost vedení evidence zločinců z povolání, si podrobně poznamenal obsah telefonického sdělení kolínského kolegy. Ihned učinil dotaz na Poštovním šekovém úřadě v Praze, který byl centrálou poštovní spořitelny. Dotazem se spustila doslova lavina.

Revizí šekových dokladů bylo zjištěno, že na kolínském poštovním úřadu byly proplaceny dvě nekryté šekové poukázky, každá na obnos 10 000 Kč. Poukázky měly všechny předepsané náležitosti, byly řádně vyplněny a orazítkovány razítkem Poštovního šekového úřadu, pouze na nich bylo uvedeno číslo neexistujícího účtu. Podle podpisů bylo zřejmé, že obě poukázky na kolínském poštovním úřadu realizovala vždy stejná osoba, jak na straně předkládající, tak i na straně přebírající. Na uvedený poštovní úřad, který byl nedaleko kolínského nádraží, dorazili záhy dva inspektory z Poštovního šekového úřadu.

Anna Trčková byla inspektory podrobena druhému výslechu. Neuvedla však nic víc, než řekla svému manželovi. Tedy jméno, místo vydání vojenské knížky a podrobný popis předkladatele šekových poukázek. Inspektorům bylo jasné, že šekové podvody musela spáchat osoba velmi dobře obeznámená s úředními postupy a fungováním šekového úřadu. Tedy nezbyvá, než pátrat ve vlastních řadách. S tímto závěrem se vraceli železnicí zpět do Prahy.

První nasnadě bylo jméno Josef Fiala. Téže jméno měl i jeden z pracovníků poštovní spořitelny. V personálním oddělení bylo zjištěno, že muž toho jména, poštovní posel, pracuje od roku 1926 u nově zřízeného Pobočného poštovního šekového úřadu v Brně. Proto se inspektory vypravili do Brna, kde zjistili výslechem zaměstnance Josefa Fialy, že ač pochází z Brna, vykonával vojenskou službu v Plzni a po návratu z vojny měl děvče v Praze. Svoji vojenskou knížku, tak jako ostatní muži po vojenské službě, odevzdal na personálním oddělení, kde je dodnes.

Mimochodem, Josef Fiala téměř neodpovídal poštovní úřednicí udanému podrobnému popisu. V personálním oddělení však vojenská knížka Josefa Fialy nalezena nebyla. Z osobního spisu jmenovaného se ztratila. Při následné kontrole všech personálních spisů ale žádný jiný nedostatek nebyl zjištěn. Přesto byl k věci dotazován vedoucí personálního oddělení Vlastimil Talanda a bylo mu inspektory uloženo sepsání úředního hlášení. Jeden z inspektorů si přitom povšiml, že Talandovo písmo má nápadně shodné znaky s písmem na padělaných šekových poukázkách. Shodu vykazovala i fialová barva používaného inkoustu. Další zajímavostí bylo, že u Pražského poštovního šekového úřadu pracoval i Talandův bratr Stanislav Talanda, a to v oddělení, které opatřilo šekové poukázky razítkem.

Jelikož výkon bezpečnostní služby na území Velké Prahy zabezpečovalo pražské policejní ředitelství, bylo zatčení bratrů Talandových provedeno detektivy tamního oddělení majícího na starost vyšetřování trestných činů spáchaných ku škodě poštovního eráru. Při výslechu zatčených sourozenců bylo zjištěno, že do svého podvodu zapojili i manžela své sestry Josefa Patáka ze Sendražic u Kolína.

Případ se tedy opět vrátil na kolínskou četnickou stanici. Štábní strážmistr Trčka byl se dvěma kolegy vyslán do Sendražic za účelem zatčení Josefa Patáka a provedení domovní prohlídky v jeho obydlí. Jelikož Paták odmítal vpustit četníky do svého domku, byl k úkonu přivolán obecní starosta a četnictvo po marném použití výzvy „Ve jménu zákona“ muselo vylomit vstupní

dveře.

Při domovní prohlídce byla nalezena vojenská knížka na jméno Josefa Fialy, jemuž podobou Paták zhruba odpovídal, a kromě toho byla nalezena ještě jedna stejným způsobem padělaná šeková poukázka na částku 10 000 Kč.

Dalším usvědčujícím důkazem proti Patákovi byla jeho konfrontace s poštovní úřednicí Annou Trčkovou. Až poté začal vypovídat. Podvod vymyslel Stanislav Talanda, který byl mimochodem hodnocen jako nejlepší pracovník oddělení Poštovního šekového úřadu. Jeho bratr Vlastimil vybral dle Patákovy podoby vhodnou vojenskou knížku a ten měl za úkol vyzvednout poukázaný obnos. Pachatelé byli domluveni, že každý z nich obdrží částku 10 000 Kč.

Je otázkou, zdali by byli dopadeni, nebýt pozornosti poštovní úřednice, a kdyby došlo po udání třetí padělané šekové poukázky ke vrácení „vypůjčené“ vojenské knížky...

Okradený sebevrah (Morava)

Na četnickou stanici v Kunštátě oznámila dne 14. července 1929 v odpoledních hodinách místní občanka Marie Douděrová pohřešování svého bratra Josefa Douděry, s nímž žijí ve společné domácnosti. Bratr včerejšího dne ráno odešel z domova a již se nevrátil.

Velitel stanice vrchní strážmistr Antonín Janeček vyslechl oznamovatelku k okolnostem odchodu jejího bratra a k oblečení, které měl při odchodu z domova na sobě. Třicet roků starý domkář odešel z domova s tím, že jde do Boskovic na trh, a byl oblečen do černých šatů a bílé košile. U sebe měl zhruba 300 Kč na nákup náradí.

Vrchní strážmistr o pohřešovaném telefonicky vyrozuměl kolegy z boskovické četnické stanice a brněnskou četnickou pátrací stanici. Následně vyslal podřízené strážmistry Ladislava Vavříčka a Matěje Ferdána do služby s cílem pátrat po pohřešovaném ve směru jím udané cesty.

Četnická hlídka jdoucí po silnici do Boskovic byla přivolána dřevařem Rudolfem Malým do lesa, neboť zde našel mrtvolu zastřeleného muže. Mrtvola muže ležela na zádech, v pravé ruce měla sevřený šestiranný revolver a na pravém spánku měla střelné poranění. Muž byl oblečen v černých šatech a měl na sobě bílou košili. Vše nasvědčovalo tomu, že se jedná o pohřešovaného Josefa Douděru, který na uvedeném místě spáchal sebevraždu. Strážmistr Ferdán zůstal na místě a kolegu strážmistra Vavříčka poslal zpět do Boskovic, aby vyrozuměl o případu velitele stanice a zároveň zařídil vyslání soudní komise boskovického okresního soudu a hlídky brněnské pátračky.

Cestou na místo činu se vrchní strážmistr Janeček zastavil u Douděrových a vyzval Marii Douděrovou, aby provedla identifikaci svého bratra. Na místě nálezů žena potvrdila, že se skutečně jedná o jejího bratra Josefa Douděru. K nalezené zbrani uvedla, že jde o revolver jejího bratra. Na dotaz k motivu sebevraždy uvedla, že její bratr v poslední době trpěl značnými bolestmi, a domníval se, že je pohlavně nakažen. Přes její naléhání se však odmítal léčit.

Situace na místě nálezů byla fotografem pátrací stanice vyfotografována. Za přítomnosti soudní komise byl prohlédnut oděv zemřelého a byla v něm nalezena peněženka s částkou 312 Kč. Marie Douděrová však udala, že postrádá bratrovy stříbrné hodinky v ceně 500 Kč.

Pozornost přítomných četníků se obrátila na dřevaře Malého, ale ten se zapřísáhl, že nic neodcizil. Zároveň uvedl, že krátce před nálezem mrtvolu potkal v lese jemu známého tuláka

Josefa Krsičku z Křetína. Když se jej ptal, co v lese dělá, tento mu neodpověděl a rychle odešel. Četníkům nezbývalo, než se vydat do nedalekého Křetína a vyslechnout Krsičku. Tulák byl zastižen ve svém domku, ale rozhodně popíral, že by byl v lese. Vzhledem k tomu, že Josef Krsička byl v minulosti vícekrát trestán pro majetkovou trestnou činnost, rozhodl se strážmistr Ferdán k provedení domovní prohlídky. Úspěch na sebe nenechal dlouho čekat. Po nalezení stříbrných hodinek Krsička doznal, že byl v lese na houbách a objevil při tom mrtvolu neznámého muže, jemuž odcizil hodinky. Jeho oděv však nestačil prohledat, neboť byl vyplašen dřevařem. Následovalo zatčení Josefa Krsičky a dodání spolu s doličným předmětem – odcizenými hodinkami - do vězení boskovického okresního soudu.

Mezitím byla mrtvola sebevraha odnesena do márnice kunštátského hřbitova, kde byla následně pitvána. Při pitvě lékaři zjistili, že Josef Douděra měl močové kameny, které mu způsobovaly značné bolesti. Nejednalo se o pohlavní nemoc, jak se mylně domníval, ale o nemoc, kterou bylo možno celkem snadno operativně vyléčit...

Špinavé ruce (Slezsko)

Krátce po obědě jednoho červnového dne roku 1931 se na četnickou stanici Jáma Albrechtova v politickém okrese Orlová dostavila Marta Kargerová se svojí třináctiletou neteří Katkou Dworskou a oznámila loupežné přepadení dívky.

Velitel stanice vrchní strážmistr Rudolf Mokrý právě vysílal dvojici podřízených strážmistrů na služební obchůzku. Katka vzlykala a měla oči plné slz. Proto bylo nejprve zapotřebí, aby se uklidnila a mohla četníkům vypovědět, jak k případu došlo.

Její teta uvedla, že Katka je sirotek a po svém otci, který zahynul při závalu v dole, pobírá sirotčí příspěvek, který si musí, ač nedospělá, osobně vyzvedávat na poštovním úřadě v nedalekém Petřvaldě. Jedná se měsíčně pouze o 25 Kč, ale každá koruna dobrá. Hned po vyzvednutí peněz měla Katka uloženo obstarat nákup a vrátit se domů.

Na vyzvání vrchního strážmistra již zklidněná Katka uvedla, že kolem poledne, ihned po skončení školy, vyzvedla na poštovním úřadě svoje peníze. Dle pokynu tety nakoupila v konzumu a zbytek peněz, celkem 13 Kč v mincích, si zavázala do kapesníku a odebrala se do přes dva kilometry vzdálené domovské obce. Cestou potkala spolužačku, se kterou měly část společné cesty. Když vyšly za Petřvald, zpozorovaly, že za nimi jde nějaký muž. Katka si uvědomila, že tohoto muže viděla již na poštovním úřadě. Muž dívky rychlou chůzí předešel, a tak mu přestaly věnovat pozornost. Potkaly ještě cestáře, který roztloukal kamení a spravoval díry v silnici. Po chvíli však onoho muže opět došly. Klečel na zemi na kraji silnice a zavazoval si tkaničku. Když se k němu přiblížily, povstal proti dívkám a s nožem v ruce zvolal na Katku, ať mu dá peníze, nebo že ji zabije. Vylekané dívce vytrhl z rukou jak kapesník se penězi, tak i tašku s jejím nákupem a dal se lesem na útěk směrem na Bartovice. Kamarádka se dala na útěk a Katka s brekem doběhla domů, kde žije s tetou.

K dotazu četníka, jak muž vypadal, Katka uvedla, že měl husté černé vlasy, špinavé ruce a na nich boláky. Měl na sobě velký tmavý kabát, o něco světlejší dlouhé kalhoty a špinavé boty, které byly původně žluté.

Vrchní strážmistr okamžitě změnil původně předepsanou trasu obchůzky svým podřízeným a

vyslal jednoho z nich do Petřvaldu a druhého na jízdním kole do Bartovic. Sám se s poškozenou a její tetou odebrali na místo, kde k činu došlo.

U silnice byla na Katkou udaném místě na zemi uválená tráva. Zde pachatel loupeže čekal na svoji oběť a předstíral přitom, že si zavazuje boty. Na místo došel i dívkami potkaný cestář, který potvrdil, že stejným směrem jako obě dívky šel i neznámý muž, jehož popis se přesně shodoval s popisem udaným Katkou. Pan vrchní se tedy vydal směrem, kterým lupič odešel z místa činu.

Strážmistr Alois Staněk, který dorazil na kole do Bartovic, navštívil hostinec na kraji obce. Od hostinského četník zjistil, že neznámý zanedbaný muž tmavých hustých vlasů u něho před půl hodinou vypil pivo, koupil si tři žemle a odešel směrem na Porubu.

Díky jízdnímu kolu dostihl četník hledaného muže ještě před Porubou. Následovala výzva „Ve jménu zákona“, aby nic netušící muž jdoucí před ním po cestě zastavil a dal ruce vzhůru. V tom ho strážmistr předjel a seskočil z kola. Sejmul ze zad karabinu a postupoval k muži, který pomalu zvedal svoje velmi špinavé ruce poseté boláky nad hlavu.

Po spoutání svěřacími řetízky následovala osobní prohlídka. V pravé kapse kalhot našel strážmistr Staněk zavírací nůž a v levé kapse kalhot desetikorunovou minci. V kapse kabátu byly uschovány dvě žemle.

Muž uvedl, že je příslušný do Českého Těšína a že se toulá po kraji a žije z toho, co si vyžebřá – nebo ukradne, dodal rozzlobeně strážmistr.

Následovala eskorta na četnickou stanici, kde byl muž konfrontován s oběma dívkami, které shodně uvedly, že se jedná o muže, který je přepadl a oloupil. Katkou uvedený popis osoby i oblečení odpovídal do detailu. Přesto, že zatčený popíral spáchání loupeže, byl druhý den ráno odveden k okresnímu soudu v Orlové. Až následně bylo zjištěno, že se jedná o několikrát trestaného zloděje a lupiče Edmunda Linkeho z Českého Těšína.

Krajským trestním soudem byl Edmund Linke pro zločin loupeže odsouzen na šest měsíců žaláře. K jeho usvědčení napomohly svědecké výpovědi dvou školaček. Přesto, že měl ruce po pobytu ve vazbě čisté, boláky na nich zůstaly...

Podezřelý (Slovensko)

Večer 25. března 1932 byla četnická stanice Východná v politickém okrese Liptovský Svätý Mikuláš vyrozuměna o požáru jedné stodoly. Velitel stanice vrchní strážmistr Jan Kubín se na místo okamžitě vypravil spolu se štábním strážmistrem Františkem Honzíkem. S požáry není v obci s většinou staveb ze dřeva žádná legrace. Navíc když výkon požární policie není na Slovensku vykonáván tak důkladně jako v Čechách, odkud oba četníci pocházejí.

Vrchní strážmistr měl v živé paměti případ z loňského léta, kdy sousední obec Važce lehla celá popelem. Všech 461 obytných domů a obdobné množství hospodářských budov bylo zcela zničeno. Uhořela sta kusů dobytka, a dokonce jedno čtyřleté dítě. Přes veškerou snahu četníků se nepodařilo zjistit, že by požár někdo úmyslně založil. Oheň s velkou pravděpodobností vznikl od zapadlé jiskry z domu, který uprostřed obce hořel téhož dne ráno, a jehož požár byl uhašen. Přesto byli obyvatelé obce, kteří během okamžiku přišli o střechu nad hlavou, stále přesvědčeni, že šlo o zločin.

Po příchodu ke stodole, stojící uprostřed skupiny dřevěných staveb, bylo četníky zjištěno, že hořel dutý sloup plotu u stodoly. Sloup končil přímo pod šindelovou střechou stodoly. Když obyvatelé obce oheň zpozorovali, hořel již plot plamenem a hrozilo přeskočení ohně na střechu stodoly. Požár byl sousedy uhašen.

Místo bylo četníky podrobně ohledáno. Nejprve se vrchní strážmistr domníval, že u plotu byl někdo ze sousedů močit a na dřevěný plot si odložil cigaretu, kterou zde zapomněl, a od ní vznikl požár. Po chvíli ale našel u dutého sloupu nepatrný kousek opálené slámy a bylo mu jasné, že oheň byl založen úmyslně. Staniční velitel se začal děsit představou, že by bylo zničeno všech 500 obytných domů v obci a přes dva a půl tisíce obyvatel by zůstalo za jarního studeného počasí, kdy okolí obce pokrývaly zbytky sněhu, bez příbytku.

Všechny osoby přítomné na místě i obyvatelé bydlící v okolí byli četníky dotazováni, zdali si nevšimli v blízkosti stodoly někoho podezřelého. Jejich pátrání však bylo bezvýsledné. Vrátili se proto zpátky do četnických kasáren.

Když se již před půlnocí vracela z celodenní obchůzky druhá hlídka, tvořená štábním strážmistrem Karlem Ventrubou a strážmistrem Josefem Hynkem, potkala zpustlého mladíka. Ačkoliv ho oba četníci znali, zdál se jim podezřelý. Jednalo se o 16 roků starého Jána Gábriše, původem z Východné, který byl otcem vyhnán z rodného domu a potuloval se po širokém okolí. Živobyť si opatřoval trestnou činností. Na dotazy četníků odpovídal Gábriš vzdorovitě a vyhýbavě. Při jeho osobní prohlídce byla u něho nalezena jízdenka do Liptovského Svätého Mikuláše za 8 Kč a 94 Kč v hotovosti. Od železničního zřízence četníci zjistili, že mladík platil jízdenku stokorunovou bankovkou.

Četníci hned pojali podezření, že Gábriš bankovku někde odcizil, a proto ho začali podrobně vyslýchat. Na dotaz, co dělá v obci, tvrdil, že ve Východné vůbec nebyl. Uvedl, že přišel od Hrubého Grúně, odkud se díval na rodnou obec. Když se četníci snažili v místech, kudy údajně šel, ve sněhu hledat jeho stopy, nenašli je. Tím bylo rozhodnuto o předvedení na četnickou stanici.

Až v četnických kasárnách se četníci dozvěděli, že v obci došlo k požáru a že kolegové pátrají po jeho pachateli. Rázem se stal Ján Gábriš podezřelým z tohoto činu. Podezření nasvědčovalo i jeho chování k četníkům. Při výslechu uvedl, že do obce přišel z Važců, kde pomáhal při obnově požárem zničené obce.

Když šel strážmistr Hynek druhý den ráno toto tvrzení do sousední obce ověřit, ukázalo se, že mladík nemluvil pravdu. Naopak, štábní strážmistr Honzík zjistil, že Gábriš byl spatřen ve Východné již den před požárem.

Až pod tíhou těchto důkazů se Gábriš přiznal, že do Východné přišel před dvěma dny a tajně přespal v kůlně otcova domu. V noci, aby nebyl nikým zpozorován, obešel zadem obec a odcizil z jedné stodoly slámu, kterou strčil do dutého sloupu od plotu a zapálil ji. Spoléhal na to, že ztrouchnivělé dřevo plotu začne hořet a zapálí nad ním šindelovou střechu stodoly. Oproti jeho představě, dřevo téměř celý den doutnalo, než začalo hořet plamenem. Dokonce uvedl místo, kam odhodil použitou zápalku.

Prověrka na místě jeho výpověď potvrdila a zápalka byla přiložena jako corpus delicti ke zprávě o zatčení. Jako motiv činu uvedl, že se chtěl pomstít svojí starší sestře, se kterou téměř šest let nemluví proto, že obdržela po zemřelé matce všechny její majetek. Zřejmě ho k činu inspirovala tragédie, ke které před rokem došlo v sousední obci. Pro pokus zločinu žhářství byl Ján Gábriš dodán do vazby okresního soudu v Liptovském Svätém Mikuláši.

▣ Pátrací metoda (Podkarpatská Rus)

Nový rok 1933 nezačal v Kostově Pasteli v politickém okrese Velký Berezny šťastně. Obyvatelé byli pobouřeni zločinem, který se v jejich obci stal. Neznámý pachatel po silvestrovské noci opakovanými údery tupým předmětem do hlavy ve spánku zavraždil a oloupil 87 roků starého hostinského Ignáce Mandla. Jeho 60 roků starou manželku Reginu, spící na druhé straně postele, mlátil do hlavy takovou silou, že z ní odpadla část lebeční kosti a její mozek vyhřezl na polštář. Přes všechno utrpení žena zůstala na živu. Jeden ze sousedů utíkal do Černo hlavy pro četníky, další do Velkého Berezného pro doktora.

Když se velitel stanice vrchní strážmistr Jan Bartoš od posla dozvěděl, k čemu došlo, vyslal strážmistra Jana Gelnara do Velkého Berezného k vyrozumění okresního soudu za účelem vyslání soudní komise a k vyžádání hlídky četnické pátrací stanice z Užhorodu. Se slovy, jak ten Nový rok začíná, nařídil štábnímu strážmistrovi Rudolfu Šobáňovi a strážmistru Jiřímu Harasztejovi, aby se chystali k odchodu.

Na místo činu dorazila trojice černo hlavských četníků až krátce před polednem. Automobil užhorodské pátrací stanice přijel na místo téměř současně. Těžce zraněná manželka hostinského byla ošetřena lékařem a po dohodě s četníky byla odvezena automobilem pátračky do užhorodské zemské nemocnice.

Velitel pátrací stanice vrchní strážmistr Ferdinand Pavlák spolu s vrchním strážmistrem Bartošem začali s výslechy přítomných. Strážmistr Vincenc Kovařík z pátračky pořídil fotografie místa činu, zavražděného a zanechaných stop. Poté začal jednotlivé stopy zajišťovat. Štábní strážmistr Šobáň pořizoval náčrtek místa činu a umístění jednotlivých na něm nalezených stop. Z výpovědí přítomných vesničanů bylo zjištěno, že k činu muselo dojít dlouho po půlnoci, neboť v krčmě zavražděného se konala silvestrovská zábava. Krčma byla plná lidí. Ještě nějakou dobu trvalo, než ji majitel celou vzorně uklidil. Lékař odhadl dobu smrti hostinského okolo 4. hodiny ranní. K pachateli činu se však četníkům nepodařilo zjistit žádnou informaci. Zanechal však na místě činu svoje otisky prstů.

Na okolní četnické stanice byl rozeslán pátrací oběžník o případu. Žádnou informaci vedoucí k dopadení pachatele se však ani tímto opatřením nepodařilo četnictvu vypátrat. Rovněž tak zraněná manželka hostinského nebyla schopna po probrání z bezvědomí k pachateli činu nic uvést. Její zranění mělo za následek nejen ztrátu paměti, ale i pomatení.

Velitel pátrací stanice se po třítydenním neúspěšném pátrání rozhodl k dopadení pachatele brutálního činu pomocí daktyloskopie. Nařídil četnickým stanicím v Černo hlavě, Velkém Berezném a Dubriniči, aby v okruhu 20 kilometrů od Kostově Pastele, to znamená v obci samotné a v sedmi okolních obcích, byli daktyloskopováni všichni dospělí muži a karty s jejich otisky byly zaslány do Prahy na Ústřední četnické pátrací oddělení.

Někteří vesničané vůbec nechápali smysl toho, proč jim četníci špiní jejich ruce a nevěřili v úspěch četnické pátrací metody. Pány četníky však podporovali, neboť chtěli znát pravdu – kdo je onen brutální vrah.

Téměř tři tisíce daktyloskopických karet prošly rukama pracovníků pražského četnického pátracího ústředí. Vědecká metoda ukázala na 26 roků starého zámožného rolnického syna Vasila Lošáka z Černo hlavy. Na místě činu zanechal otisk palce pravé ruky.

Když z úst vrchního strážmistra Bartoše zazněla zatýkácí formule: „Ve jménu zákona“, byl Vasil Lošák velmi překvapen. Po chvíli se ale celý zdrcený k činu přiznal. Čin popsal a sdělil četníkům

místo, kam ukryl vražedný nástroj – velké kladivo. Domníval se, že po silvestrovské oslavě bude mít hostinský doma velké množství peněz. Opak však byl pravdou. Lošák byl spolu s předmětem doličným dodán do vazby krajského trestního soudu v Užhorodě. Vesničanům nešlo na rozum, proč zámožný rolnický synek zabil starce a těžce zranil jeho ženu pro 20 zorek a 30 Kč v hotovosti.

JUDr. Michal Dlouhý ☐ ☐

Článek byl zpracován za využití autorovy knihy VE JMÉNU ZÁKONA. Knihy Michala Dlouhého o četnících žádejte u svých knihkupců, či v ☐ internetovém obchodě www.mega knihy.cz

Knihy byla vydána i v elektronické podobě na ☐

www.kosmas.cz

☐ Zajímavé informace získáte také na: ☐

www.cetnik-michal-dlouhy.cz

{phocagallery view=category|categoryid=182|limitstart=0|limitcount=0}